

IN DE FAMILIE

Eduard en Marcel Ooms

Het interview vindt plaats op de 17^e verdieping van het Fletcher hotel in Amsterdam Zuidoost langs de A2. Ver verheven boven de dagelijkse beslommeringen spreken Eduard en Marcel Ooms over hun keuze destijds voor het actuarieel, en hoe ze er nu in staan.

Onwillekeurig moet ik even denken aan het roemruchte duo Laurel & Hardy. Niet zozeer doordat de één een strakke buik heeft, en de ander niet (meer), maar vooral door hun humor en de onderlinge band die je ziet. De gevatte opmerkingen gaan over en weer als pingpongballetjes; je ziet ze weer als kwajongens elkaar uitdagen en plaagstootjes uitdelen.

Als middelbare scholier waren deze kwajongens allebei behoorlijk goed in de bètavakken. Eduard (nu 56) wist tijdens zijn eindexamen nog niet wat hij zou gaan studeren, totdat hij toevalligerwijs een boekje over het actuarieel onder ogen kreeg. De andere bèta-opties die hij overwoog vervaagden al snel, en hij koos voor het actuarieel aan de UvA.

Vervolgens rolde hij eerst de herverzekeringsector in, maar al snel maakte hij via ASR (nu MnServices) zijn entree bij Pensioenfondsen voor de Metaal en Technische Bedrijfstakken en in de pensioenwereld. In 2002 verzelfstandigde dat zich en werd het Mn Services. Veel vergaderingen, veel overleg, abstracte materie, maar elke dag weer boeiend, zegt hij.

Marcel (nu 53) zag niet zoveel van zijn toen net studerende broer, en kreeg ook niet de studieverhalen mee toen hijzelf voor de keuze van de studie stond. Hij wilde aanvankelijk de informaticakant op, maar Ooms senior zag daar niet zoveel heil in. Wat moet je nou met dat geprogrammeer, kreeg Marcel te horen.

Het werd daarom econometrie, dat toevalligerwijs een programma kende waar actuariële vakken parallel aan liepen: het eitje was geplant, en het actuarieel werd omarmd. Een stage bij het toenmalige Amev bracht Marcel vervolgens wel tot de conclusie dat een groot bedrijf niet zijn voorkeur had, dat hij met schade niets had, en dat leven, zo zegt hij, 'dodelijk saai' was.

De volgende stap werd daarom bewust een adviesbureau, Ten Pas in dit geval. Daar leerde Marcel het klappen van de (pensioen)zweep en specialiseerde zich erin. Na ongeveer 5 jaar stapte hij over naar het toenmalige Ernst & Young. Na een jaar of tien vond hij dat hij genoeg wist, en in 1998 richtte hij zijn eigen bureau op: b cause actuarieel. Hij werkt vanuit huis, nog steeds in Krommenie, vlakbij waar de broers oorspronkelijk vandaan komen. Zij hebben het grootste deel van hun jeugd in Wormerveer doorgebracht en Marcel is daar zelfs geboren.

Marcel is een druk man; naast zijn eigen bureau is hij penningmeester van de Alkmaarsche Mixed Hockey Club, is hij hockeycoach van zijn kinderen, speelt hij piano en is hij fervent bridger. "Tijdens de studie toetsten we veel", herinnert Eduard zich daardoor opeens. Zelf heeft Eduard vele jaren op erevisieniveau gevolleybald wat bij Marcel weer de herinnering omhoog brengt: "Ohja, jij was veel weekenden weg, op toernooi naar het buitenland." Zelf is Marcel ook nog enthousiast beoefenaar van Krav Maga, een verdedigingskunst die zijn oorsprong heeft in Tsjechoslowakije en Israël.

Op de vraag of hun kinderen iets in het vak zien, zegt Eduard dat zijn zoon al studeert, en voor een technische studie heeft gekozen. De kinderen van Marcel zijn echter nog in de middelbare schoolleeftijd. "Ze vragen nu al soms of ze vakantiewerk bij me kunnen doen. Dus wie weet", lacht hij.

Een vraag over de toekomst van het vak zet ze op het puntje van de stoel. Dat er nog steeds een taboe rust op het deels kunnen blijven werken na je pensioen vindt Eduard raar, en niet zinnig. "Waarom kan dat in het buitenland dan wel?", vraagt hij retorisch. En onderwerpen als Big Data en Risk Management, dat worden wel de fundamenten van het vak in de toekomst, vinden de broers. Over het gebruik van complexe wiskundige scenariomodellen, waaronder ALM, is Marcel minder te spreken. Hij ziet de risico's vooral door politieke besluitvorming ontstaan.

Op weg naar de lift nemen we, omdat het buiten guur en grijs is, een paar vrolijke foto's in de bar, en daarna keren de broers terug naar hun dagelijkse beslommeringen. "Nee, het zijn geen beslommeringen, het is het leukste werk dat we konden kiezen", zeggen ze. En als je ze zo hoort kan je het daar alleen maar roerend mee eens zijn. ■